

Η ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

(Φραγκούλης Σ. Φράγκος)

Σήμερα, 19 Μαΐου 2013 ημέρα μνήμης για όλο τον ελληνικό λαό, είναι η αποφράς ημέρα του Ποντιακού ελληνισμού. Είναι η ημέρα που ο Μουσταφά Κεμάλ, ο επονομαζόμενος Ατατούρκ αποβιβάζεται στη Σαμψούντα 19 Μαΐου 1919, δήθεν για να ειρηνεύσει την περιοχή και αντί να προστατέψει τους Έλληνες κατοίκους από τη δολοφονική μανία των Τσέτων, συμμάχησε με αυτούς και τον υποκινητή τους Τοπάλ Οσμάν και με το σύνθημα « Η Τουρκία στους Τούρκους» έθεσε σε εφαρμογή το σχέδιο των Νεότουρκων για την τελειωτική εξόντωση του ελληνικού πληθυσμού σε όλο τον Πόντο με θύματα 353,000 Έλληνες Ποντίους.

Το 1908, οι Νεότουρκοι, φορέας του παντουρκισμού, με Γερμανούς συμβούλους αναλαμβάνουν την εξόντωση των Ελλήνων και των Αρμενίων. Μόνον όσοι αλλαξοπιστούν και προσαρμόζονται στην νέα τάξη πραγμάτων, μόνον αυτοί έχουν το δικαίωμα ζωής. Έτσι οι αγροτικοί πληθυσμοί υποφέρουν από αβάστακτες φορολογίες και γίνονται Μουσουλμάνοι για να σώσουν τη ζωή τους.

Τον Οκτώβριο του 1911 στη Θεσσαλονίκη οι Νεότουρκοι – ως κυβέρνηση πλέον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας – αποφάσισαν σε συνέδριό τους την εξόντωση των μη μουσουλμανικών εθνотήτων και τη βίαιη Τουρκοποίηση των – πολυεθνικής καταγωγής – μουσουλμανικών πληθυσμών.

Στην απόφασή τους αναφέρεται επακριβώς ότι:

“Η Τουρκία πρέπει να γίνει μωαμεθανική χώρα, όπου η μωαμεθανική θρησκεία και οι μωαμεθανικές αντιλήψεις θα κυριαρχούν και κάθε άλλη θρησκευτική προπαγάνδα θα καταπνίγεται... Αργά ή γρήγορα θα πρέπει να πραγματοποιηθεί η πλήρης Οθωμανοποίηση όλων των υπηκόων της Τουρκίας. Και είναι ολοκάθαρο ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει με την πειθώ. Άρα πρέπει να χρησιμοποιηθεί ένοπλη βία... Η μουσουλμανική κυριαρχία είναι αναπόφευκτη και μόνο στους μουσουλμανικούς θεσμούς και παραδόσεις οφείλεται σεβασμός. Το δικαίωμα των άλλων εθνотήτων να έχουν δικές τους οργανώσεις θα πρέπει να αποκλειστεί. Κάθε μορφή αποκέντρωσης και αυτοδιοίκησης θα θεωρείται προδοσία προς την τουρκική αυτοκρατορία. Η επικράτηση της τουρκικής γλώσσας αποτελεί ένα από τα βασικά μέσα για τη διατήρηση της μουσουλμανικής κυριαρχίας”.

Έτσι ξεκίνησε η γενοκτονία των Αρμενίων, των Ελλήνων του Πόντου, των Ελλήνων της Μικράς Ασίας και της Θράκης, των Ασσυρίων και όλων των άλλων χριστιανικών πληθυσμών.

Με έμπνευση του Γερμανού συνταγματάρχη Όθων Λίμαν φον Σάντερς, (Otto Liman von Sanders), (1855-1929), που είχε αναλάβει στρατιωτικός σύμβουλος και ακολούθως προήχθη σε στρατηγό και κατέστη Αρχιστράτηγο του στρατού της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.), ο οποίος τιμήθηκε για τις ‘υπηρεσίες’ του στο σουλτανάτο με τον τίτλο του πασά.

Πρότεινε εξοντωτικές ναζιστικές συνθήκες, στους Νεότουρκους και τους διαβεβαίωσε ότι <<Επιβάλλεται για λόγους ασφαλείας ή απομάκρυνση από τα παράλια των Ελλήνων και των άλλων χριστιανικών λαών>> Η πρότασή του ήταν:<< ότι οι παγωνιές και το κρύο του χειμώνα, οι βροχές και η μεγάλη υγρασία, ο ήλιος και η τρομερή ζέστη του καλοκαιριού, οι αρρώστιες του εξανθηματικού τύφου και της χολέρας, οι κακουχίες και η αστία, θα φέρουν το ίδιο αποτέλεσμα που λογαριάζετε σεις με το δικό σας σχέδιο, δηλαδή να τους ξεκαθαρίσετε με σφαγές.

Με το σύστημα που σας προτείνω, ο θάνατός τους είναι βέβαιος. Άλλα πριν πεθάνουν, θα μας προσφέρουν τις πολύτιμες για το έθνος υπηρεσίες τους. Επιπλέον, οι γυναίκες τους δε θα γεννούν, κι έτσι θα λυθεί το δημογραφικό σας πρόβλημα, ενώ η μισητή κι άτιμη αυτή ράτσα θα ξεκληριστεί και θα χαθεί για πάντα μέσα σε μια γενιά, κι εσείς θ' αποκτήσετε μια συμπαγή τουρκική ομοιογένεια, που θα δώσει στο έθνος σας μια νέα δύναμη. Και μη ξεχνάτε βέβαια τις περιουσίες και τα κτήματα που θ' αφήσουν οι 'Γιουνάν' μετά το χαμό τους, που θα περάσουν στο δημόσιο, δηλαδή σε σας όλους'...>> Οι Τούρκοι στρατολόγησαν τον μη στρατευμένο αντρικό πληθυσμό των ελληνορθόδοξων του Πόντου, της Μικράς Ασίας και της Θράκης εκτός από τους γέροντες, τους πολύ άρρωστους και τα μικρά παιδιά, και τον έστειλαν σε στρατόπεδα εργασίας (Amele Taburu) διασκορπισμένα σ' όλη τη χώρα, σ' απομακρυσμένες βέβαια από τις εστίες τους περιοχές.

Εκεί τους ανάγκαζαν να σπάζουν πέτρες 12 ώρες την ημέρα, να φτιάχνουν στρατιωτικούς δρόμους, να τρώνε ό,τι περίσσευε από τα...ζώα(το άλεθαν και το μοίραζαν στο συσσίτιο σαν φόρμες ψωμιού) και να κοιμούνται στην ύπαιθρο.

Το 1914 ο πληθυσμός (Άνω και Κάτω Αμισσού, 37 χωριά) υπολογίζεται σε 20.000 Έλληνες περίπου. Σε εκείνα τα χωριά, στον πόλεμο του 1914-1918, θα δημιουργηθεί και θα δράσει ένα αντάρτικο, καταπληκτικό, αν λογαριάσει κάποιος τις δυσκολίες του.

Το εγκληματικό όργιο της νεοτουρκικής συμμορίας, τεθηκε σε εφαρμογή ιδιαίτερα ο Εμβέρ Πασας είχε ασχοληθεί με την εξόντωση των Ελλήνων, του πρώτου «διωγμού» με τον «λευκό θάνατο»(στις εξοντωτικές πορείες του εσωτερικού και ταγματα εργασίες) των Ελλήνων, ιδιαίτερα του Πόντου κατά την διάρκεια του Πρώτου Πολέμου (1914-1918).

Το χρονικό εξοντώσεως των Ποντίων είναι ατελείωτο: Στην Μπάφρα, από 6.270 γυναικόπαιδα και γέροντες σώθηκαν 2.000 περίπου, οι πλείστοι των οποίων υπέκυψαν από εξανθηματικό τύφο. Μαζί τους 150 παιδιά του ορφανοτροφείου, στην πορεία του θανάτου προς την Μελιτηνή (Μαλάτεια) άντεξαν από τα 150 παιδιά τα 20.

Τον Ιούλιο του 1921 στις περιφέρειες Τραπεζούντας, Σουρμένων, Ριζούντος, εκτόπισαν όλο τον ανδρικό πληθυσμό από 15-60 ετών. Στην πορεία κατέσφαξαν τους περισσότερους, οι δε υπόλοιποι πέθαναν από τις κακουχίες και τους βασανισμούς. Στην Κερασούντα από 14.000 σώθηκαν μόνο 4.000 γυναικόπαιδα. Στην Οινώη ο Οσμάν Πασας διέπραξε όσα και στην Κερασούντα.

Στην Σαμψούντα ξεκληρίστηκαν όλοι οι Έλληνες με τις λευκές πορείες θανάτου.

Ενδεικτικά αναφέραμε τα παραπάνω παραδείγματα.

Από το 1915 έως το 1924 δολοφονήθηκαν 353.000 Έλληνες του Πόντου και αν προσθέσουμε τους 700.000 Έλληνες της Ιωνίας - Θράκης, που δολοφονήθηκαν από τον τουρκικό στρατό, φθάνουμε στον αριθμό 1.050.000. Οι θηριωδίες των Τούρκων είναι αναρίθμητες (1921-1922), αποτελούν όμως απόδειξη του εξοντωτικού προγράμματος του Κεμάλ.

Στέκομαι βουβός και διακατέχομαι από ιερή συγκίνηση, απέναντι σε ότι αντιπροσωπεύει για την ελληνική μου συνείδηση η θυσία τόσων Ελλήνων, στα βάθη της αλησμόνητης κοιτίδας του Ελληνισμού μας, της γης του Πόντου. Για αυτό αναφέρθηκαν επιγραμματικά και όχι με λεπτομέρειες, μαρτυρίες εκείνες που καταγράφουν οι ιστορικοί και οι οποίες πιστοποιούν ως τεκμήρια πως η Γενοκτονία πραγματικά διαπράχθηκε.

Θεώρησα πως πιο αναγκαίο είναι να σας πείσω πως ότι αφήνουμε πίσω μας ξεχνιέται, μέσα στην αχλή του χρόνου και πως πρέπει συνειδητά να περάσουμε στα παιδιά μας την

μνήμη της Γενοκτονίας αυτής, για να ενδυναμώσουν τον πατριωτισμό τους και να είναι υπερήφανοι ως Έλληνες για την εθνική τους καταγωγή.

Γιατί οπωσδήποτε μέσα στην σκοτοδίνη των ζοφερών χρόνων που διανύουμε, η ιστορική μας συνείδηση και η ταυτότητά μας διακυβεύονταν σε ένα παγκοσμιοποιημένο πλανητικό σύμπαν. Ποια θα είναι, ή καλύτερα ποια θα πρέπει να είναι, η αντίστασή μας απέναντι στο άνυδρο τοπίο της σημερινής εκδυτικισμένης και υλικής κοινωνίας μας; Αυτό που μας αγγίζει και μας προσδιορίζει είναι η ιστορία μας, ο πολιτισμός μας, οι ηθικές αξίες, η πίστη μας στο Χριστό, η πορεία μας μέσα στον χρόνο, η παρουσία των πατεράδων μας και των παππούδων μας και πώς αυτοί κράτησαν ζωντανή την δάδα του Ελληνισμού, όπου και αν κατοικούσαν.

Στον μακρινό λοιπόν Πόντο, από τα πανάρχαια χρόνια, είχαν εγκατασταθεί οι Έλληνες, μετατρέποντας με τον μόχθο τους τον ιδρώτα τους σε καρπό και τον αγώνα τους σε δημιουργική συμβολή στην πανανθρώπινη ιστορία. Ο Πόντος είχε γεμίσει σχολεία, καθιδρύματα, είχε μεταλαμπαδεύσει το φως του κόσμου σε ιστορική πνευματική διαδρομή ανά τους αιώνες. Φως εκ φωτός, ανέσπερο φως είχε πλαστεί επίτηδες για να καταυγάξει την πορεία της ανθρωπότητας προς τα μπρος.

Και μέσα σε αυτό το σκηνικό της γαλήνιας προσφοράς, όπου ο πολιτισμός, η παιδεία και η οικονομία άκμαζαν, ζηλόφθονοι εχθροί θέλησαν να σπείρουν την συμφορά: να καπηλευτούν την ιερή δάδα της παιδείας, να τερματίσουν τα ζωή των ελληνικών κοινοτήτων, να εξοντώσουν την πολυφωνία από την τέως οθωμανική αυτοκρατορία και να την μετατρέψουν σε τουρκική.

Το σχέδιο εξόντωσης του Ελληνισμού του Πόντου υλοποιήθηκε σε διάφορες φάσεις από το 1914 ως το 1923. Εκτενείς αναφορές των τουρκικών θηριωδιών διασώζονται σε Προξενία όλων των Μεγάλων Δυνάμεων της περιόδου εκείνης, αλλά και του Ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών. Πολλές στήλες πρωτογενούς υλικού, εφημερίδων ή περιοδικών αναφέρονται στα θύματα της θηριωδίας των Τούρκων όπως για παράδειγμα στην εφημερίδα της Τραπεζούντας «Εποχή», της περιόδου 1919-1921. Η δικαίωση ενός μέρους των εθνικών διεκδικήσεων του αλύτρωτου ελληνισμού σε βάρος της οθωμανικής αυτοκρατορίας με τη συνθήκη του Λονδίνου (30 Μαΐου 1913) έγινε αιτία να ξεκινήσει σε βάρος τους ένας ακήρυχτος οικονομικός πόλεμος.

Η προσπάθεια για τη βίαιη εγκατάσταση στον Πόντο μουσουλμάνων προσφύγων από τη Μακεδονία ήταν η δεύτερη φάση αυτού του διωγμού και υποχρέωναν τους Έλληνες να εγκαταλείπουν τα σπίτια και τις περιουσίες τους. Ως αποτέλεσμα των εκβιαστικών συνοικήσεων χριστιανών και μουσουλμάνων αυτές διόγκωσαν το αντάρτικο κίνημα και ομάδες ανταρτών έδρασαν στις περιοχές Αμισού και Πάφρας στον Δυτικό Πόντο και της Σάντας και των Σουρμένων στον Ανατολικό. Συνολικά το αντάρτικο των Ελλήνων του Πόντου στην κορύφωση του, αριθμούσε 12.000 Μαχητές.

Όταν δόθηκε το σήμα, από την Οθωμανική Διοίκηση, η λαίλαπα εξαπλώθηκε με αστραπιαία ταχύτητα, παρέσυρε σαν ηφαιστειακή λάβα τα πάντα. Βάρβαροι τσέτες εισέβαλαν με ορμή στα καλλιμάρμαρα σπιτικά των Ελλήνων. Σε κάθε τους εισβολή άφηναν πίσω τους ποταμούς αίματος, ατέρμονη ροή πόνου, ανθρώπινα ερείπια. Οι άνθρωποι είχαν πια απολέσει την ανθρώπινη ιδιότητά τους. Είχαν μεταβληθεί σε φοβισμένα ζώα που πάλευαν να κρατηθούν στη ζωή. Μια ζωή που έμοιαζε με το μαρτύριο του Χριστού στη σκηνή του σταυρού..

Τον Μάιο του 1916 επιστολή του Γερμανού Καραβαγγέλη, Μητροπολίτη Αμισού που οι Γερμανοί κατακράτησαν και δεν έφθασε ποτέ στον Οικουμενικό Πατριάρχη, αλλά κρατήθηκε στο Βερολίνο. Ένα απόσπασμα της είναι ενδεικτικό:

« Συμμορία Λαζών και χωροφυλάκων εισελθούσα εις το χωρίον Ταφλάν κιόι συνέλαβε τον ιερέα Σάββα τον οποίον δέσασα χείρας και πόδας υπέβαλαν εις φρικώδη βασανιστήρια.. εν δε τω χωρίω συλλαβόντες ταυτοχρόνως την Αναστασία Νικολάου Κατιρζόγλου ... εγύμνωσαν μέχρι μαστών και περιέφεραν εις το χωρίον γυμνήν.. Οι παραδιδόμενοι εκ των φυγόστρατων ερρίφθησαν εις τας φυλακίς διέμεναν δε επί 1 ½ μήνα νήστεις . έπειτα τους έδεσε κατ εκατοντάδας με χειροπέδας και τους εξαπέστειλε δεσμίους εις την Σεβάστειαν, δηλ. 15 ημερών δρόμον.. εκ τούτων πάντων συνάγεται Παναγιώτατε ότι τα χωρία ημών καταδυναστεύονται σκοπίμως και με πρόγραμμα ορισμένων σκοπούν την καταστροφή παντός ότι περιεσώθη από το δρέπανο του αμελέ ταμπουρού..»

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο ο Γερμανός Καραβαγγέλης Μητροπολίτης Αμισού αναδείχτηκε σε προστάτη των Ελλήνων του Δυτικού Πόντου. Η τραγωδία όμως είχε αρχίσει να προσλαμβάνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις

Όταν η γυναίκα του Ιταλού πρέσβη εκτοπίστηκε ο Γερμανός πρόξενος, βλέποντας τους φίλους από την Αμισό να κλαίνει είπε το περίφημο: γιατί κλαίνει σε λίγο θα φύγει όλη η Αμισός. Και ενώ συνεχιζόταν στον Δυτικό Πόντο το αντάρτικο, εντεινόνταν οι άγριες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις των Νεότουρκων και των κεμαλικών, αφού ο Ραφέτ πασάς, γενικός διοικητής του παραλιακού Πόντου, είχε δώσει εντολή να εξοντωθούν οι φυγόστρατοι, οι φυγόδικοι αλλά και οι λοιποί Έλληνες που είχαν καταφύγει στα βουνά του Αγίου-τεπέ, Κοτσά-νταγ, Νεμπιέν-Νταγ.

Η δεινή θέση των Ελλήνων της Κερασούντας, της Αμισού και άλλων πόλεων επιβεβαιώνεται από τις Εκθέσεις της ελληνικής πρεσβείας Κωνσταντινούπολης προς το ελληνικό ΥΠΕΞ.

Στην Πάφρα στις 5 Ιουνίου 1921 η πόλη περικυκλώθηκε από ομάδες Τούρκων, Αλβανών και Λαζών που πλαισιώθηκαν από οπλισμένους χωροφύλακες και απαιτούσαν να παραδοθούν οι άνδρες. Όσοι βρέθηκαν αποκλείστηκαν στις εκκλησίες Σλαμαλίκ, Σουλού-Δερέ, Παναγίας και Γκιокτέ-σου και δολοφονήθηκαν ή κάηκαν ζωντανοί. Οι 7 ιερείς σκοτώθηκαν με τσεκούρι. Στη συνέχεια βίασαν τις γυναίκες και τις έστειλαν σαν κοπάδι στην Κασταμονή. Στις 20 Αυγούστου 1921 Καθηγητές και δύο μαθητές του Αμερικανικού Κολλεγίου της Μερζεφούντας καταδικάστηκαν σε θάνατο.

Από το ίδιο διάστημα εκτός από τους διωγμούς, τις εκτοπίσεις, τις αγχόνες και την ισοπέδωση των ελληνικών χωριών σημειώθηκαν διεξοδικές προσπάθειες εξισλαμισμού των χριστιανικών πληθυσμών σε όλες τις περιοχές του Πόντου. Το μέγεθος της συμφοράς του διαβολικού αυτού μέτρου, που ίσχυσε αμέσως μετά την εμφάνιση των Οθωμανών στη Μικρά Ασία και επεκτάθηκε κατά τη διάρκεια της πενταετίας 1914-1919, παρά το γεγονός ότι οδήγησε εκατομμύρια χριστιανών στον κόσμο του Ισλάμ, δεν έχει μελετηθεί επαρκώς επιστημονικά ως σήμερα, εδώ ακριβώς είναι το ΜΥΣΤΙΚΟ για το πώς πρόεκυψαν αναρίθμητοι ΝΕΟΚΡΥΠΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ.....

Στην περιοχή της Σεβάστειας, από το 1916, οι περισσότεροι άνδρες είτε εκτοπίστηκαν είτε φυλακίστηκαν. Οι γυναίκες και τα παιδιά μεταφέρθηκαν στην περιοχή Αζιζηγιέ, όπου κατανεμήθηκαν σε τουρκικά χωριά, με σκοπό τον εξισλαμισμό, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε σε κάθε χωριό να μην υπάρχουν περισσότερες από πέντε-δέκα ψυχές. Ακόμη διάφορες αναφορές καταγγέλλουν τους βίαιους εξισλαμισμούς στην ίδια περιοχή. Το

1918 δόθηκαν στο Οικουμενικό Πατριαρχείο οι εκθέσεις για τις καταστροφές και τις θανατώσεις στην επισκοπή Νικοπόλεως και Κολωνίας του Πόντου. «Στα χωριά της Τοκάτης (ΤΟΚΑΤ) οι άνδρες θανατώθηκαν ή πέθαναν από την πείνα. Γυναίκες και παιδιά αναγκάζονται με τη βία να προσχωρήσουν στο Ισλάμ.

Με έντονα ρεαλιστικό τρόπο ο Βαλαβάνης μεταδίδει την ωμότητα των διωκτών του χριστιανικού πληθυσμού: "Εκατόν δράμια άρτου έφθαναν δι' εκάστην κορασίδα.

Ολόκληρος η περιφέρεια των χωριών Ριφαγιέ, Κατήκιοϊ, Κονδύλια, Πισιούρ, Αλατσά Χαν, Μονδολάς, Μεντέμελη, Χιντσίρη Αναστός, Γαμεσλή και Αλεκόντς με πληθυσμό οκτώ περίπου χιλιάδων ψυχών υπέστησαν βίαιο εκτουρκισμό και συνολικό.

Τραγική ήταν και η τύχη των σταυροπηγιακών μονών του Πόντου. Από το καταστροφικό μίσος των Νεοτούρκων και τον τυφλό ισλαμικό φανατισμό δε γλύτωσαν ούτε τα μοναστήρια του, τα οποία επί αιώνες είχαν σεβαστεί οι σουλτάνοι και οι κατά τόπους ντερεμπέηδες και πασάδες, παραχωρώντας, κατά διαστήματα, σε πολλά από αυτά υλικά αλλά και θρησκευτικά προνόμια.

"Φρίττει ο νους του ανθρώπου, έγγραψεν ο μητροπολίτης Ροδοπόλεως Κύριλλος, διά τας διαπραχθείσας φρικαλεότητας και τον αριθμόν των θυμάτων, ανερχομένων εις 487 ψυχάς, αίτινες εύρον οικτρόν θάνατον εν τοις όρεσι, τοις σπηλαιόις και ταις ο παίς της γης, όπου εκρύβησαν ίνα αποφύγωσι την δολοφόνον μάχαιραν των σφαγέων.

Από την Ρωσία η Ελληνική πρεσβεία της Πετρούπολης, αναφερόμενη στην τραγική κατάσταση που επικρατούσε στην περιφέρεια της Τραπεζούντας έγγραφε: «Την 15ην Απριλίου οι κάτοικοι των 16 χωριών της περιοχής Βαζελώνος περιφερείας Τραπεζούντος .. εγκατέλειπαν τας οικίας των και εισήλθον εις τα δάση,,Οι εν τω σπηλαίω της Κουνάκας κρυβέντες αναγκασθέντες εκ της πείνας μετά συνθηκολόγησιν παρεδόθησαν. Εκ τούτων 26 γυναίκες και νεάνιδες ίνα αποφύγωσι την ατίμωσιν έρριψαν εαυτάς εις τινα ποταμόν κείμενον παρά το χωρίον Γέφυρα και παρά τας προσπαθείας των άλλων προς σωτηρία επνίγησαν..»

Το νέο Ζάλογγο συνιστά μια από τις πιο επικές σκηνές της ελληνικής ιστορίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Ξεχωριστή θέση στην ιστορία κατέχει η διαμαρτυρία των Ελλήνων συγγραφέων και καλλιτεχνών που ανεφερε «μετά βαθυτάτης συγκινήσεως οι συγγραφείς και καλλιτέχναι της Ελλάδος απευθύνονται προς τους διανοούμενους του πεπολιτισμένου κόσμου όπως γνωστοποιήσουν εις αυτούς την τραγωδίαν χιλιάδων οικογενειών του Ελληνικού Πόντου. Οι Τούρκοι εφόνευσαν όλους ανεξαιρέτως τους κατοίκους της πόλεως Μερζιφουντας .. μετετόπισαν τον άρρενα πληθυσμόν των πόλεων Τριπόλεως, Κερασούντος, Ορδούς, Οινόης, Αμισού και Πάφρας, καθ οδόν δε κατέσφαξαν τους πλείστους εξ αυτών...έκλεισαν εντός του ναού του χωριού Ελεζλή εν Σουλούτερε 535 Έλληνας και τους κατέσφαξαν διασωθέντων μόνο τεσσάρων..Απηγγόνισαν εν Αμασειά 168 προκρίτους Αμισού και Πάφρας.. Οι υπογεγραμμένοι θέτουσι τα ανωτέρω υπ όψιν των διανοουμένων της Ευρώπης και της Αμερικής θεωρούντες ότι όχι μόνο τα γεγονότα αλλά και η ανοχή αυτών αποτελεί πένθος της ανθρωπότητας. Άννινος Χ., Αυγέρης Μ., Βλαχογιάννης Ι., Βώκος Γερ., Γρυπάρης Ι., Δούζας Α., Δροσίνης Γ., Ζάχος Α., Θεοδοροπούλου Α., Θεοτόκης Κ., Ιακωβίδης Γ., Καζαντζάκης Ν., Καζαντζάκη Γ., Μαλακάσης Μ., Μαλέας Κ., Μένανδρος Σ., Νικολούδης Θ., Νιρβάνας Π., Ξενόπουλος Γρ., Παλαμάς Κ., Παπανατωνίου Ζ., Παράσχος Κ., Πασαγιάννης Κ., Πολίτης Κ., Πωπ Γ., Σικελιανός Α., Σκίπης Σ., Φιλύρας Ρ., Χατζιδάκης Γ., Χατζόπουλος Δ., Χορν Π., Σβορώνος Ι. μεθ όλης της πικρίας μου δια την κυρίως υπό της Γαλλίας και υπό ουδενός

αισθήματος ή συμφέροντος ανθρωπίνου δικαιολογούμενη εγκατάλειψιν εις σφαγήν των Χριστιανών»

ΘΗΡΙΩΔΙΑ ΤΟΠΑΛ ΟΣΜΑΝ ΣΤΟ «BEY ALAN» ΤΗΣ ΚΟΤΥΩΡΑΣ.

Μια από τις συγκλονιστικές αφηγήσεις αναφέρεται στην καταστροφή του χωριού Μπεϊαλάν, της περιφέρειας Κοτυώρων από τους τσέτες του Τοπάλ Οσμάν. Το Μπεϊαλάν είναι ένα από τα εκατοντάδες ελληνικά χωριά που καταστράφηκαν από τις τουρκικές συμμορίες.

"Τα χαράματα, στις 16 Φεβρουαρίου 1922, ημέρα Τετάρτη, μια εφιαλτική είδηση, ότι 150 περίπου τσέτες του Τοπάλ Οσμάν έρχονται στο χωριό, έκανε τους κατοίκους να τρομάξουν και ν' αναστατωθούν.

Όταν πια όλα τα γυναικόπαιδα και οι γέροι μαζεύτηκαν στην πλατεία, οι τσέτες έβαλαν μπρος τη δεύτερη φάση της σατανικής τους επιχείρησης. Διάταξαν να περάσουν όλοι στα δίπατα σπίτια, που βρίσκονταν στην πλατεία και τα είχαν διαλέξει για να ολοκληρώσουν τον εγκληματικό τους σκοπό. Και τότε, σαν λυσσασμένα θηρία, ρίχτηκαν στις γυναίκες, τα μωρά και τους γέρους, και με γροθιές, με κοντακίές και κλωτσιές έχωσαν και στρίμωξαν σε δύο σπίτια τα αθώα και άκακα αυτά πλάσματα, που ο αριθμός τους πλησίαζε τις τρεις εκατοντάδες.

Τώρα δεν έμενε παρά η τρίτη και τελική φάση της πατριωτικής... επιχείρησης των θλιβερών ηρώων-συμμοριτών του Τοπάλ Οσμάν. Δεν χρειάστηκαν παρά μια αγκαλιά ξερά χόρτα και μερικά σπασμένα πέταυρα (χαρτόματα) ν' ανάψει η φωτιά. Σε λίγο τα δύο σπίτια, έγιναν πυροτέχνημα και ζώστηκαν, από μέσα κι' απ' έξω, από πύρινες γλώσσες και μαυροκόκκινο καπνό. Το τι ακολούθησε την ώρα εκείνη δεν περιγράφεται.

Οι μητέρες ξετρελαμένες, έσφιγγαν, αλαλάζοντας και τσιρίζοντας με όλη τη δύναμη της ψυχής τους, στην αγκαλιά τα μωρά τους, που έκλαιγαν και κραύγαζαν "μάννα, μανίτσα!". Κραυγές, που ξέσκιζαν το λαρύγγι και τ' αυτιά, φωνές μανιακές και κλάματα βροντερά, άγρια ουρλιαχτά ανθρώπων, που έχασαν από τρόμο και πόνο τα μυαλά τους, χτυπήματα στα στήθη, στον πυρακτωμένο αέρα και στους τοίχους - χαλασμός κόσμου, ένα ζωντανό κομμάτι από την κόλαση στη γη! Αυτή την εφιαλτική εικόνα παρίσταναν, τα πρώτα λεπτά, τα δύο σπίτια που τα είχαν αγκαλιάσει οι φλόγες.

Μερικές γυναίκες και κοπέλες στον πόνο, την φρίκη και την απελπισία τους, δοκίμασαν να ριχτούν από τα παράθυρα, προτιμώντας να σκοτωθούν πέφτοντας κάτω ή με σφαίρες από όπλο, παρά να υποστούν τον φριχτό θάνατο στην φωτιά. Οι τσέτες που απολάμβαναν με κέφι και χαχανητά το μακάβριο θέαμα, έκαναν το χατίρι τους - πυροβόλησαν και τις σκότωσαν.

Δεν κράτησε πολλά λεπτά στα δύο στοιχειωμένα σπίτια του Μπεϊαλάν αυτή η σπαραξικάρδια οχλοβοή, από τους αλαλαγμούς, τις άγριες κραυγές, τα τσουχτερά ξεφωνητά και το ξέφρενο κλάμα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η γενοκτονία των Ελλήνων συντελέστηκε επίσημα κεκλεισμένων των θυρών και χωρίς την παρουσία δικηγόρων.

ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Αναφέρεται επιγραμματικά η ηρωική δράση των ανταρτικών σωμάτων του Ποντιακού Ελληνισμού από το 1914 – 1924 που αποκρυπτεται συστηματικά και φυσικά δεν

διδασκεται στα σχολεια, παρα μονον ο συνωστισμος στο λιμανι της καιομενης Σμυρνης
.....

Ο Ελληνισμός του Πόντου άντεξε 10 χρόνια και δεν ηττήθηκε!

Ο ένοπλος Αγώνας έληξε το 1924 όταν τελευταίοι αντάρτες της Ηρωϊκής Σάντας, μεταφέρθηκαν στην Μακεδονία.

Είχαν αρνηθεί να υπογράψουν την συνθήκη ανταλλαγής των πληθυσμών και είχαν παραμείνει πιστοί στον Αγώνα, όσο και μάταιος φάνταζε ,αφού η Ελλάς είχε υποστεί την Μικρασιατική Καταστροφή.

Ένας Αγώνας Υπέρ βωμών και Εστιών έληξε... Όμως μας άφησαν παρακαταθήκη και κληρονομιά Ηρωϊσμούς σαν και αυτή που θα περιγράψουμε.

Μετά την αποτυχία του Λιβιά πασά, το καλοκαίρι του 1921 να υποτάξει τους Αντάρτες στο όρος Τοπ Τσαμ, και έχοντας υποστεί βαριές απώλειες ο τούρκικος στρατός από τους αδάμαστους Έλληνες, ο Κεμάλ στέλνει τον στρατηγό Τζεμάλ Τζεβίτ με νέες δυνάμεις κατά των Ποντίων.

Το ημερολόγιο έδειχνε 5 Νοεμβρίου του 1921 και οι Τούρκοι ήθελαν να τελειώνουν με την υπόθεση Πόντος ώστε να στραφούν ανενόχλητοι προς τον Ελληνικό Στρατό που υπήρχε στην Μικρά Ασία.

Παρά την συνεχή καταδίωξη,την καταπόνηση και τις αντιξοότητες οι Πόντιοι στάθηκαν κάτι παραπάνω από Ηρωες και για ακόμη μια φορά το Τοπ Τσαμ άντεξε...

Στις 23 Φεβρουαρίου 1923 οι Πόντιοι αντάρτες μαχητές με νυκτερινή καταδρομική ενέργεια που σχεδιάστηκε και εκτελέστηκε χάρη στην μέχρι θανάτου τόλμη εννέα παλικαριών που κατάφεραν και διείσδυσαν στις τουρκικές γραμμές,συλλαμβάνονται ο στρατηγός Τζεμάλ Τζεβίτ, ο υπαρχηγός του Χουσεϊν Τοπούζογλου και άλλοι 17 επιτελικοί αξιωματικοί!

Όλοι τους εκτελέστηκαν δια λογχισμού επιτόπου με τη κατηγορία «Εκ προθέσεως γενοκτονία σε βάρος των Ελλήνων του Πόντου». Σε διπλανές σκηνές οι ριψοκίνδυνοι αντάρτες βρήκαν και ελευθέρωσαν 65 Ελληνίδες που είχαν απαχθεί για να εξυπηρετούν τα άρρωστα γούστα των μογγόλων... Τον ίδιο μήνα ο ηττηθείς του καλοκαιριού του 1921, Λιβιά πασάς ζήτησε ανακωχή...

Αυτή ήταν μια σύντομη περιγραφή για το αντάρτικο του Πόντου.

Ο δεκαετής αγώνας των Ελλήνων μαχητών του Πόντου είναι γεμάτος από ηρωισμούς αλλά και από δράματα.

Απώλειες του ελληνικού εκστρατευτικού σώματος στη Μικρά Ασία.

Ο απολογισμός της Μικρασιατικής Καταστροφής είναι οδυνηρός για τον Ελληνισμό οι απώλειες σε 800.000 – 1.150.000 Βέβαια πρέπει να αναγνωριστεί ότι η ήττα οφείλεται όχι στον ελληνικό στρατό, αλλά στη διχόνοια τη δολερή. Επιπλέον, οφείλεται αποκλειστικά στη συμμαχία και βοήθεια των Σοβιέτ προς την κεμαλική εξουσία στην αλλαγή της πολιτικής των Άγγλο-Γάλλων. Αυτή είναι η μόνη αλήθεια.

Την 12η Απριλίου 1922, δηλαδή τις παραμονές της τουρκικής επίθεσης, η διοίκηση της στρατιάς της Μικράς Ασίας ανερχόταν ακριβώς σε 210.000 άνδρες, με 133 τάγματα Για τις τρομακτικές απώλειες του ελληνικού εκστρατευτικού σώματος δε χρειάζονται σχόλια, διότι από τους 210.000 άντρες της στρατιάς, οι νεκροί ανήλθαν σε 80.000.

ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΕ Η ΓΕΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΟΠΟΙΗΣΗ (22/12/1921)

Το θέμα των κεμαλικών αγριοτήτων σε βάρος των Ελλήνων του Πόντου συζητήθηκε διεξοδικά και στη συνεδρίαση της Γερουσίας των Η.Π.Α., στις 22 Δεκεμβρίου 1921. Ο Γερουσιαστής Γουίλιαμ Χ. Κίνγκ, με τεκμηριωμένα ντοκουμέντα απέδειξε ότι στόχος τόσο των Νεότουρκων όσο και των Κεμαλικών ήταν η τουρκοποίηση της Μικράς Ασίας. Ο αρθρογράφος της εφημερίδας “Μόρνινγκ Ποστ” γράφει ότι, «Όλα τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από το Νέρωνα, τον Καλιγούλα, τον Αττίλα και τον Αβδούλ Χαμίτ, χάνονται στην ανυπαρξία μπροστά στα εκατομμύρια που δολοφονήθηκαν σκόπιμα στην Τουρκία κατά τη διάρκεια των τεσσάρων προηγούμενων ετών. Στα θύματα περιλαμβάνονται αλλοδαποί εχθροί, αιχμάλωτοι πολέμου, Αρμένιοι, Έλληνες, Άραβες, κλπ..

Ωστόσο όμως και μέσα στην κεμαλική κυβέρνηση υπήρχαν αντίθετες φωνές, γιατί ήταν ανήσυχοι και διαφωνούσαν με τα σκληρά μέτρα της απέναντι στους Έλληνες. Στην τουρκική Εθνοσυνέλευση της Άγκυρας ιδιαίτερα ξεχώρισε ο βουλευτής της Σινώπης Χακκί Χαμή μπέης, ο οποίος δυναμικά διαφοροποιήθηκε με τα μέτρα των εκτοπίσεων της κυβέρνησής τους.

Στην αγόρευσή του τόνιζε: «Το πρόσωπό μας θα είναι αιώνια κηλιδωμένο εξαιτίας των εκτοπίσεων. Εάν οι εκτοπισμοί γίνονται προκειμένου να δολοφονηθούν ανθρώπινες ψυχές, τότε, κύριοι, αυτό είναι άκρως αποτρόπαιο ζήτημα. Μας κηλιδώνει ενώπιον του σύμπαντος κόσμου. Γιατί τότε η κυβέρνηση δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό της... Τα είδα με τα ίδια μου τα μάτια. Στο ίδιο πνεύμα κατά την αγόρευσή του μίλησε και ο βουλευτής Μερσίνης Σαλαχατίν μπέης: «...Μήπως είναι αυτή η επιθυμία της Εθνοσυνέλευσης να μην απομείνει κανένας μη μουσουλμάνος, να εξοριστεί και αφανιστεί και ο τελευταίος;».

Η Αμερικανίδα Έθελ Τόμσον από τη Βοστώνη της Μασσαχουσέτης, που εργάστηκε στην Αμερικανική Επιτροπή Περιθάλψεως από τον Αύγουστο του 1921 ως τον Ιούνιο του 1922, όταν επέστρεψε στην Αμερική, αφού πρώτα παραιτήθηκε από τη θέση της, έδωσε στη δημοσιότητα, στην εφημερίδα “Ντέιλι Τέλεγκραφ” και αργότερα σε διάφορους ανθρωπιστικούς οργανισμούς την έκθεση που συνέταξε για τις κεμαλικές βαρβαρότητες:

«Οι οφθαλμοί μου ακόμη διατηρούν το φρικώδες θέαμα, το οποίον είδον και το οποίον δεν θα λησμονήσω, όπως δεν θα λησμονήσω ποτέ το ανοικτόν εκείνο νεκροταφείον πέριξ του Χαρπούτ, μέσω του οποίου έζησα τον παρελθόντα χειμώνα. Πολλοί ερωτούν αν αι εκθέσεις αύται είνε αληθείς. Κατόπιν ενός έτους τοιαύτης πείρας το όλον ζήτημα με εκπλήττει. Η εργασία των ορφανοτροφείων με ηνάγκαζε να μεταβαίνω εις τα έξω της πόλεως χωρία, όπου ευρίσκοντο τα καθιδρύματά μας, δύναμαι δε απλώς να ορκισθώ ότι λέγω την ξηράν αλήθειαν επί όσων είδον εκάστην ημέραν».

Η πρόταση της Έθελ Τόμσον, παρόλο που πέρασαν από τότε πολλά χρόνια, είναι και σήμερα επίκαιρη: πρέπει δηλαδή να γίνει κάτι τελειωτικό, για να μην ξανασυμβούν τα αίσχη του 1922. Ένας οικουμενικός αγώνας θα βρει πολλούς λαούς σύμφωνους.

Η Ελληνική αλλά και η Κυπριακή Βουλή καθιέρωσαν από το 1994 την 19 Μαΐου ως ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας 353.000 Ελλήνων του Πόντου, κυρίως κατά την περίοδο 1914-23.

Η αναγνώριση της Γενοκτονίας των Αρμενίων από την Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων του Κογκρέσου των Η.Π.Α. στις 4/3/2010, καθώς και η αναγνώριση της γενοκτονίας των Αρμενίων, Ποντίων και Ασσυροχαλδαίων από την Σουηδική Βουλή στις 12/3/2010, αποτελεί ένα σημαντικό γεγονός, όχι μόνο για τους λαούς της

Οθωμανικής Αυτοκρατορίας που υπέστησαν την Γενοκτονία, κυρίως Αρμενίους και Ποντίους, αλλά και για όλη την ανθρωπότητα.

Η 1η Μαΐου 2013 αποτελεί μία ακόμη σημαντική ημέρα στην προσπάθεια αναγνώρισης της Γενοκτονίας των Ελλήνων, των Αρμενίων και των Ασσυρίων, μία ακόμη νίκη της αλήθειας των λαών, που δολοφονήθηκαν από το Οθωμανικό κράτος και τη συνέχεια της την Κεμαλική Τουρκία και στοίχισε τη ζωή σε πάνω από 3.500.000 ανθρώπους.

Το οργανωμένο σχέδιο βίας εξαφάνισε την ιστορία του ελληνικού, αρμενικού και ασσυριακού λαού και οδήγησε εκατομμύρια ανθρώπους στο θάνατο και την προσφυγιά. Η απόφαση της βουλής της πολιτείας της Νέας Νότιας Ουαλίας Αυστραλίας να αναγνωρίσει τη γενοκτονία αποτελεί μία ιστορικής σημασίας απόφαση.

Το κείμενο της αναγνώρισης έχει ως εξής:

«Επειδή το Κοινοβούλιο ψήφισε πρόταση το 1997, για την αναγνώριση και καταδίκη της γενοκτονίας των Αρμενίων, το Κοινοβούλιο αναγνωρίζει ότι η Γενοκτονία των Ασσυρίων και των Ελλήνων αποτελεί παρόμοια γενοκτονία που υλοποιήθηκε από την τότε Οθωμανική κυβέρνηση μεταξύ 1914-1923 και

(α) ενώνει τις κοινότητες των Ασσυρίων, των Αρμενίων και των Ελλήνων της Νέας Νότιας Ουαλίας τιμώντας τη μνήμη των αθώων ανδρών, γυναικών και παιδιών που έπεσαν θύματα των πρώτων σύγχρονων γενοκτονιών,

(β) καταδικάζει τις γενοκτονίες των Ασσυρίων, των Αρμενίων και των Ελλήνων, και όλες τις άλλες πράξεις γενοκτονίας ως τελευταία πράξη της μισαλλοδοξίας,

(γ) αναγνωρίζει τη σημασία της μνήμης και της μάθησης από τέτοια σκοτεινά κεφάλαια στην ιστορία της ανθρωπότητας για να εξασφαλιστεί ότι τα εν λόγω εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας δεν επιτρέπεται να επαναληφθούν

(δ) καταδικάζει και αποτρέπει όλες τις προσπάθειες να χρησιμοποιήσουν το πέρασμα του χρόνου να αρνηθούν ή να νοθεύσουν την ιστορική αλήθεια της γενοκτονίας των Ασσυρίων, των Αρμενίων και των Ελλήνων, και άλλες πράξεις γενοκτονίας,

(ε) υπενθυμίζει τις μαρτυρίες των στρατιωτών της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας (ANZAC) ως αιχμαλώτων πολέμου οι οποίοι μαρτυρούν τις γενοκτονίες των Ασσυρίων, των Αρμενίων και των Ελλήνων,

(στ) υπενθυμίζει τις μαρτυρίες των στρατιωτών ANZAC που έσωσαν οι Ασσύριοι, οι Αρμένιοι και οι Έλληνες που επέζησαν της γενοκτονίας,

(ζ) αναγνωρίζει τη σημαντική ανθρωπιστική συμβολή που γίνονται από τους ανθρώπους της Νέας Νότιας Ουαλίας για τα θύματα και τους επιζώντες της γενοκτονίας των Ασσυρίων, των Αρμενίων και των Ελλήνων και

(η) καλεί την κυβέρνηση της Κοινοπολιτείας για να καταδικάσει τις γενοκτονίες των Ασσυρίων, των Αρμενίων και των Ελλήνων»

Το Κεμαλικό καθεστώς και οι Νεότουρκοι από το 1914 έως και 1923 μεθόδευαν την εξόντωση και την εξαφάνιση των χριστιανικών μειονοτήτων της γεωγραφικής επικράτειας της σημερινής Τουρκίας. 1134 εκκλησιές λεηλατηθήκαν 960 σχολεία καταστράφηκαν. 815 κοινότητες εξαφανίστηκαν 353.000 ζωές Ελλήνων χάθηκαν από τη περιοχή του Πόντου.

Κάθε χρόνο την ημέρα αυτή, εκπληρώνουμε ένα ηθικό, ιστορικό και εθνικό καθήκον. Πρόκειται για μία από τις πιο μαύρες στιγμές της Ιστορίας όχι μόνο για τους Έλληνες αλλά και για την ανθρωπότητα ολόκληρη. Με την Γενοκτονία των Ποντίων αφανίστηκε

από τις πατρογονικές του εστίες ένα ζωνρό κομμάτι του ελληνισμού που πάλευε για την επιβίωσή του για περίπου 3000 χρόνια.

Ο όρος γενοκτονία δημιουργήθηκε το 1945 από τον Αμερικανό καθηγητή Λέμκιν λίγο πριν την Δίκη της Νυρεμβέργης για να περιγράψει τις πρακτικές που χρησιμοποίησαν οι Ναζί για να εξοντώσουν τους Εβραίους. Έτσι, χρησιμοποιείται από τότε για να αποδώσει την προσπάθεια εξόντωσης και αφανισμού, με συστηματικό τρόπο μίας φυλής-πληθυσμιακής ομάδας από μία συγκεκριμένη περιοχή, που σημειώστε ο Μουσταφα Κεμαλ χρηματοδοτείτο από την Deutsche Bank.....

Τιμούμε την μνήμη των θυμάτων της γενοκτονίας του ποντιακού Ελληνισμού και διεκδικούμε αγωνιστικά τη διεθνή αναγνώριση της. Οι νεκροί της Γενοκτονίας του Πόντου επιτάσσουν την αφοσίωσή μας στην μνήμη τους.

Σε μια εποχή που πιστέψαμε πως τελείωσε η ιστορία και πλανηθήκαμε, πως τελείωσε η πίστη και προδοθήκαμε μέσα στον υλισμό των βιοτικών μας καιροσκοπισμών, πως τελείωσε η αλήθεια γιατί την υποκατέστησε η χειραγωγημένη από τις εξουσίες επιστήμη, η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου μας καλεί να χαράξουμε δρόμο ανάμεσα στα ερείπια της σύγχρονης αβελτηρίας μας και να συναντήσουμε τα αληθινά ιδανικά του Ελληνισμού ενστερνιζόμενοι της αξίες που ενέπνευσαν τους μάρτυρες της Αμάσειας ηγήτορες της ποντιακής ελίτ, τους αντάρτες του Δυτικού Πόντου, τις γυναίκες του Πόντου που αναβίωσαν το χορό του Ζαλόγγου

Η γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου επί χρόνια δυστυχώς αποσιωπήθηκε και απωθήθηκε σκόπιμα εκτός μνήμης εκτός μνήμης στο βωμό της αμφιβόλου αποτελεσματικότητας πολιτικής της ελληνοτουρκικής προσέγγισης. Είναι βεβαίως ευκατρία και επιθυμητή η φιλία και η συνεργασία μεταξύ των λαών ,όχι όμως όταν αυτή επιδιώκεται μονομερώς πάση θυσία και η προσπάθεια οικοδόμησης της φτάνει μέχρι και τον στραγγαλισμό της συλλογικής εθνικής μνήμης .Εκτιμούμε ότι η φιλία και η συνεργασία αυτή δεν θα είναι ειλικρινής και αποτελεσματική ,όσο η Τουρκία εξακολουθεί επίμονα να αρνείται το παρελθόν της και εμείς να υποκρινόμαστε ότι το αγνοούμε. Δεν ξεχνούμε και δεν θα ξεχάσουμε ποτέ. Αυτό μας ζητούν 353,000 τρομαγμένες ψυχές κατά τον πλείστον αλειτούργητων και άταφων προγόνων μας, θυμάτων της εγκληματικής εθνοκάθαρσης που εμπνεύστηκαν οι Νεότουρκοι και ενστερνίστηκαν και ολοκλήρωσαν οι Κεμαλικοί.

Είναι προφανές, ότι η Γενοκτονία την οποία υπέστησαν οι ιστορικοί λαοί της Μικράς Ασίας από τους νεότουρκους και τους κεμαλιστές δεν αποτελεί ένα απλό αρνητικό ιστορικό συμβάν. Η ηθική διάσταση της μνήμης είχε και έχει για κάθε άνθρωπο ή ευρύτερο σύνολο πάντα ένα ουσιαστικό περιεχόμενο.

Ειδικότερα όμως για εμάς, αποκτά ένα ιδιαίτερα δραματικό περιεχόμενο, στον βαθμό που εμείς οι ίδιοι ως Έλληνες έχουμε υποστεί θανάσιμα πλήγματα που ταυτίζονται με την εξολόθρευση ολόκληρων πληθυσμών και την απώλεια ιστορικών εδαφών στον Πόντο, την Μικρά Ασία, την Θράκη και την Κύπρο.

Κι ενώ ο καθένας μας θα περίμενε την ανάδειξη του ζητήματος ως ύψιστη προτεραιότητα της εσωτερικής και εξωτερικής μας πολιτικής, την διαρκή και ασίγαστη προσπάθεια και πάλη για να αποκατασταθεί έστω και καθυστερημένα η μνήμη εκατοντάδων χιλιάδων νεκρών μας, έκπληκτος παρατηρεί όχι μόνον την εγκατάλειψη του όλου ζητήματος, αλλά και την συνειδητή συγκάλυψη, αποσιώπηση ή στρέβλωση και των υπαρκτών γεγονότων και δράσεων όταν πράγματι αυτές συντελούνται.

Ως Έλληνες πολίτες, ευαισθητοποιημένοι στα εθνικά και κοινωνικά ζητήματα, ζητούμε από την ελληνική κυβέρνηση, τα ελληνικά κόμματα, τις οργανώσεις και τους συμπολίτες μας να κάνουν το χρέος τους

Αξίζει να σημειωθεί ότι η γενοκτονία των Ελλήνων συντελέστηκε επίσημα κλεισμένων των θυρών και χωρίς την παρουσία δικηγόρων.

Οι νεκροί της Γενοκτονίας του Πόντου επιτάσσουν την αφοσίωσή μας στην μνήμη τους. Σε μια εποχή που πιστέψαμε πως τελείωσε η ιστορία και πλανηθήκαμε, πως τελείωσε η πίστη και προδοθήκαμε μέσα στον υλισμό των βιοτικών μας καιροσκοπισμών, πως τελείωσε η αλήθεια γιατί την υποκατέστησε η χειραγωγημένη από τις εξουσίες επιστήμη, η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου μας καλεί να χαράξουμε δρόμο ανάμεσα στα ερείπια της σύγχρονης αβελτηρίας μας και να συναντήσουμε τα αληθινά ιδανικά του Ελληνισμού ενστερνιζόμενοι της αξίες που ενέπνευσαν τους μάρτυρες της Αμάσειας ηγήτορες της ποντιακής ελίτ, τους αντάρτες του Δυτικού Πόντου, τις γυναίκες του Πόντου που αναβίωσαν το χορό του Ζαλόγγου

Όσοι πραγματικά πιστεύουν και στοχεύουν στην συμφιλίωση και αδελφοσύνη των λαών οφείλουν να κάνουν ό,τι είναι δυνατόν για να αναγνωριστεί από όλες τις κυβερνήσεις του κόσμου, και φυσικά και από τους ίδιους τους Τούρκους, η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, των Αρμενίων και των Ασσυρίων .

Η Τουρκία οφείλει όχι μόνον τύποις να αναγνωρίσει την ιστορική αυτή πραγματικότητα, αλλά και να εγκαταλείψει δια παντός την επεκτατική και ρατσιστική πολιτική που ακολουθεί, όχι μόνο στους γύρω της λαούς, έθνη και κράτη της περιοχής, αλλά και τους ίδιους τους λαούς που την συγκροτούν ως σύγχρονο κράτος. **ΚΑΙ ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΙ ΕΣΤΩ ΜΙΑ ΣΥΓΓΝΩΜΗ.....**

Πέρα όμως από τις ιαχές, πέρα από τις καταγγελίες και πάνω από τις κραυγές ίσταται ο ανθρώπινος πόνος, η τραγική ουσία της ζωής, αυτή η οποία εστί μίμησις πράξεως σπουδαίας και τελείας.. αυτή που τελειώνει μόνο εφόσον επιβληθεί η κάθαρση...

Τότε και μόνο τότε θα υπάρξει δυνατότητα να ανοίξει ο δρόμος για μια γνήσια και όχι επίπλαστη και υποκριτική ελληνοτουρκική φιλία, απόδειξη υποτέλειας και εθελοδοουλίας, που οδηγεί σε νέες καταστροφές.

Σε αυτή την διαρκή αναζήτηση του νοήματος της ελευθερίας, σε αυτόν τον άνισο αγώνα της μνήμης ενάντια στην λήθη οι νεκροί είναι πάντα παρόντες και απαιτούν την δικαίωσή τους.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

- Από την Τουρκία να αναγνωρίσει το διαπραχθέν έγκλημα σε βάρος των Ελλήνων του Πόντου.
- Από την Ελληνική κυβέρνηση να εντάξει την Ποντιακή γενοκτονία στα προς συζήτηση και διευθέτηση εκκρεμή ζητήματα με την Τουρκική κυβέρνηση, όπως:
 - Να αποτρέψει την μετατροπή της Αγίας Σοφίας Τραπεζούντας και της Αγίας Σοφίας Κωνσταντινούπολης
 - Να προβεί στην ίδρυση Ελληνικού Προξενείου στην Τραπεζούντα και τέλος αν θέλει να γίνει μέλος της Ε.Ε.
 - Να σεβασθεί το Διεθνές Δίκαιο, τα κυριαρχικά μας δικαιώματα,
 - Να καταργήσει άμεσα το Casus Belli και
 - Να αποχωρήσουν τα στρατεύματα κατοχής από την ΚΥΠΡΟ, κράτος μέλος της Ευρώπης

- Από το Ελληνικό Κοινοβούλιο , να εκπληρώσει την υπόσχεση έκδοσης σε έξι γλώσσες του τόμου με τα ντοκουμέντα της γενοκτονίας. (Του καθηγητού κ. Κων/νου Φωτιάδη)
- Από ολόκληρο τον πολιτικό κόσμο της χώρας να υποστηρίξει ενεργά το αίτημα της αναγνώρισης της γενοκτονίας, όπως έπραξαν:
 - Οι Ευρωβουλευτές στο Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο το Σεπτέμβριο του 2006,
 - Οι βουλευτές της Αυστραλίας τον Απρίλιο του 2006,
 - Η Διεθνής Ένωση Μελετητών Γενοκτονίας ενέκρινε στις 15 Δεκεμβρίου 2007 ψήφισμα για την Γενοκτονία των Ποντίων, των Ασσυρίων και των Ελλήνων της Ανατολίας.
 - Το Σουηδικό Κοινοβούλιο το Μάρτιο του 2010 καθώς και
 - Η Βουλή της Πολιτείας της Νέας Νότιας Ουαλίας της Αυστραλίας που προβεί στην αναγνώριση της γενοκτονίας των Ποντίων, Αρμενίων και Ασσυρίων την 1η Μαΐου 2013.

Έως σήμερα 23 χώρες έχουν αναγνωρίσει την Γενοκτονία των Αρμενίων, ενώ σε αρκετές έχουν συντελεστεί σημαντικά βήματα προς την κατεύθυνση αυτή και με την ίδια τακτική στο δρόμο που χάραξαν οι φίλοι μας της Αρμενίας ακόμη και όταν δεν διέθεταν κρατική οντότητα πέτυχαν πολύ περισσότερα διότι ήταν ενωμένοι δίνοντας το παράδειγμα για συνένωση των Πανελλήνων σε Ελλάδα και εξωτερικό.

Ο ανά τον κόσμο διάσπαρτος Ποντιακός Ελληνισμός, αμάχητο τεκμήριο και ζωντανό κομμάτι του Οικουμενικού Ελληνισμού θα αγωνιστεί συντονισμένα και με κάθε θεμιτό μέσο για τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας των 353,000 θυμάτων προγόνων μας. Ο Ίων Δραγούμης έλεγε: Σώστε τη Μακεδονία και αυτή θα σας σώσει. Και εγώ λέω: Ελάτε μαζί μας να διασώσουμε τη μνήμη της Γενοκτονίας, την πιο ηρωικής ελπίδα της Ιστορίας μας. Παλέψτε για αυτήν.. Και αυτή θα σας λυτρώσει από την αδυναμία, την αβελτηρία, τον εφησυχασμό, την ανέξοδη ζωή του σημερινού ανθρώπου. Ο Πόντος και η Γενοκτονία του μας δείχνουν τον δρόμο.

Σήμερα βιώνουμε μια άλλη γενοκτονία, η οποία συντελείται σε βάρος του ελληνικού λαού, διότι οι νέοι μας, τα νιάτα και το μέλλον της Ελλάδος, αδυνατούν λόγω της ανεργίας, που ανέρχεται στο 60% κι όσοι εργάζονται με μισθούς που δεν συνάδουν σε χώρα- μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να παντρευτούν και να κάνουν παιδιά και δυστυχώς αυτή η γενιά θα φύγει στέρφα. Καλείται και η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση να επιλύσουν άμεσα το πρόβλημα και να διαφανεί έστω μια αχτίδα ελπίδας ότι ο ελληνισμός και πάλι θα επιβιώσει και θα ξεφύγει από τον δημογραφικό μαρασμό. Καμιά δικαιολογία ότι βρισκόμαστε σε δεινή οικονομική κατάσταση...

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΙΚΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΗΣ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ!!!

ΑΘΑΝΑΤΟΙ!!!

Φραγκούλης Σ. Φράγκος